

РЕШЕНИЕ

№ 32979

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 20.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

като разгледа дело номер **12038** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Т. П. В., гражданин на Русия, с ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 33-ОК от 11.11.2024г. на интервюиращ орган Г. Г. към Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ подадената от жалбоподателя последваща (втора поред) молба с рег.№ УП 21155 от 28.10.2024г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.
В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Жалбоподателят напуснал Русия няколко дни след нахлуването ѝ в У.. Имал антивоенни убеждения и многократно публикува в социалните мрежи антивоенни коментари и призови за мир, а общоизвестно било, че това в Русия е подложено на наказателно преследване и изпращане затвор и наказателни колонии. Бил приет закон, който криминализирал дискредитирането на участниците в инвазията в У., което още повече засилвало опасенията му от наказателно преследване. Наказанието за това било увеличено от пет на седем години. Поради това изпитвал основателни опасения за своята безопасност, сигурност и живот в случай на връщане в Русия, където щял да бъде подложен на съдебно и наказателно преследване. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Заявява, че вече от три години е под силен стрес от ситуацията в Русия и репресивните мерки там. Дава конкретен пример за осъден 17-годишен младеж за надпис на автобусна спирка. В съдебно заседание представителят на жалбоподателя, адв. Г., заявява, че според приетата справка за ситуацията в Русия, положението там не се е подобрило, лицата с антивоенно отношение били арестувани и вкарвани в затвора с несправедливи присъди.

Ответникът по жалбата, интервюиращ орган на ДАБ, чрез юрисконсулт П., моли съда да отхвърли жалбата като постанови решение, с което да потвърди решението на ДАБ като правилно и законосъобразно. Правилно административният орган бил приел, че новите доказателства не обосновавали страх от преследване по смисъла на ЗУБ. Липсвала конкретна причина за такъв страх, лицето не било лично засегнато, заплашвано и преследвано. Софийска градска прокуратура не взема становище по жалбата и не изпраща представител. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна и правна страна следното:
От фактическа страна:

Молбата за предоставяне на международна закрила по настоящото производство се явява последваща по смисъла на §.1, т.6 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУБ, съгласно която норма "Последваща молба" е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.“ Това е така, тъй като: Лицето е подало първа такава молба на 08.04.2022г. (лист 172 от делото). По нея с Решение № 5500 от 20.03.2023г. на ДАБ (л.121-124) на чужденеца е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Чужденецът е обжалвал горното решение. По е образувано адм.д.№ 3728/2023г. по описа на Административен съд София – град (АССГ). С решението по него (л.108-115 по делото) АССГ е отменил решението на ДАБ и е постановил връщане на преписката на административния орган. С срещу решението на АССГ е подадена касационна жалба от ДАБ (л.103-105). По касационната жалба е образувано адм.д.№ 9367/2023г. по описа на Върховния административен съд (ВАС) на РБ. С решение от 10.07.2024г. по това дело (л.96-98) ВАС на РБ е отменил решението на АССГ и е отхвърлил жалбата на чужденеца срещу решението на ДАБ. След горната дата, на 28.10.2024г. чужденецът е подал нова молба за международна закрила (л.22), явяваща се именно „последваща“ по смисъла на §.1, т.6 от ДР на ЗУБ. Към молбата са приложени разпечатки на информация от медиите на руски, английски и български език, отразяващи обстановката в Русия (л.23-90). В тази нова молба лицето твърди, че от представените с молбата писмени доказателства ставало ясно, че животът и личната му неприкосновеност биха били в опасност в случай на завръщането му в Русия. Дори самото завръщане на лица, които са се опитали да получат закрила другаде, водело до тяхното преследване, като им се приписвали екстремистки действия. Към административната преписка е приложена справка (л.13 и сл.), актуална към 05.11.2024г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно ситуацията в Русия. Справката се отнася до външната политика на страната, позицията на официалните църковни власти, условията за издаване на паспорти на деца и посочен чеченски военен лидер. При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.8-10).

В него е приел, че описаните в последващата молба за закрила обстоятелства вече са били подробно анализирани в предходното производство, включително в решението на ВАС. Приложените към молбата извадки от медии и социални мрежи не били основание молбата да се приеме за допустима по смисъла на ЗУБ, тъй като не били от съществено значение за личното положение на лицето. Опасенията на лицето не почивали на някакво конкретно доказано действие по отношение лично на него. Органът е направил извод, че лицето се позовава на

общоизвестна информация единствено и само с цел разглеждане на молбата. В съдебното производство по настоящото дело е представена нова справка за обстановка в Русия (л.195 и сл.), актуална съответно към 18.02.2025г. Според нея политическите опоненти, особено такива по отношение на войната в У., били изправени пред тежки последствия, включително политически мотивирани обвинения, задържания и тормоз. Режимът на П. използвал насилие, заплахи, политизирани арести и съдебни преследвания. Гражданското изразяване било ограничено. Посочват се множество конкретни примери на репресирани лица. Посочват се също проблеми, свързани със сигурността на гражданите лица, особено в някои погранични области, атакувани от У., както и във вътрешността на страната, включително големите градове, поради терористични действия. През втората година от пълномащабното нахлуване на Русия в У. руските власти допълнително засилили усилията си да изкоренят всяко несъгласие относно войната или вътрешната политика на К.. Издавали се дългосрочни и сурови присъди, преследвани били политически опоненти и защитници на правата на човека. Службата на ВКБООН посочва, че към август 2024г. между 700 и 1372 лица били задържани, над 1000 души били изправени пред наказателни обвинения, 778 били политически затворници, а 599 лица били преследвани без да бъдат лишавани от свобода.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Решението на ДАБ е връчено лично на жалбоподателя на 18.11.2024г., жалбата е подадена чрез органа до съда на 25.11.2024г. – видно от представено от жалбоподателя след указание на съда пощенско известие за доставяне (л.182), тоест в 7-дневния срок по чл.84, ал.2 от ЗУБ, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт. Поради това жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество. Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Съдът намира, че в административното производство пред ДАБ и при постановяване на решението не са допуснати нарушения на процесуалния закон. При подаване на молбата лицето е информирано със съобщение (л.91), че последващата му молба ще бъде преценена относно нейната допустимост по чл.13, ал.2 от ЗУБ.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла ЗУБ, като съгласно чл.48, ал.1, т.10 председателят на ДАБ определя длъжностни лица от агенцията, които да извършват действията, предвидени в закона, вр. чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ. Представена е конкретна такава заповед (л.12), с която именно Г. Г. е определена за такъв орган.

Спазена е предвидената в закона форма, решението съдържа всички изискуеми реквизити.

Решението е връчено с преводач на разбираем от чужденеца език. Съдът споделя доводите на административния орган, развити в оспореното решение, като обосноваващи недопускането на последващата молба на жалбоподателя до производство по международна закрила. С малки изключения (л.24, 25, 28-31) представените от лицето към последващата молба писмени доказателства хронологически действително следват решението на ВАС. Те обаче нямат отношение лично към жалбоподателя, съответно не представляват нови обстоятелства по смисъла на ЗУБ, доколкото не променят личната му бежанска история. Не всички новонастъпили факти и обстоятелства са основание последваща молба да бъде разглеждана в производство за предоставяне на закрила по ЗУБ. Това би обезсмислило самата процедура по предварително разглеждане на последващите молби, включително би лишило от смисъл чл.76а, вр. чл.13, ал.2 и 76б от ЗУБ. По аргумент от чл. 13, ал. 2 и чл. 76а и 76б, ал.1, т.1 от ЗУБ последваща молба за международна закрила се допуска до производство, когато кандидатът се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. В изпълнение на преценката по чл.13, ал.2 от ЗУБ

административният орган правилно е приел, че последващата молба на жалбоподателя не се основава на нищо ново, което би могло да се отнесе към личното му положение и държавата му по произход и което вече да не е обсъдено при разглеждане на първоначалната му молба за закрила. Още в първото производство, и в решението на ДАБ, и в потвърдителното решение на ВАС са обсъдени обстоятелствата, че лицето е напуснало Русия доброволно, че „изнесените от лицето данни не могат да обосноват извод за основателен страх от преследване“, че „срещу Т. не е имало конкретни посегателства и не е преживял насилие“. Новите доказателства не представляват нови такива данни. Извадките от медиите касаят само други лица. Сред тях няма извадки от публикации в социалните мрежи, чиито автор или чиито коментиращ да е Т.. Това противоречи на твърдението му в жалбата, че многократно публикува в социалните мрежи антивоенни коментари и призови за мир. Представените от жалбоподателя медийни публикации и извадки от социални мрежи по скоро се отнасят до общата общественно-политическа обстановка в Руската федерация, но не съдържат данни, отнасящи се лично до него. Липсват доказателства сред новопредставените такива, за конкретни действия на руските власти, насочени срещу жалбоподателя, които да пораждаат основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Жалбоподателят не е установил да е бил обект на арест, заплаха или насилие, нито да е участвал в дейност, която би могла да доведе до репресии от страна на държавните органи. Позоваването на промяната на общата обстановка в Русия не представлява ново лично обстоятелство, а от своя страна самата твърдяна промяна не е съществено по различна спрямо ситуацията, която е обсъдена при разглеждане на първоначалната молба като общо положение в страната на произход.

Доводът на жалбоподателя, че след приключване на първото производство в Руската федерация е приет нов закон, криминализиращ дискредитирането на участниците във военните действия в У., не обосновава наличие на нови обстоятелства по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Действително, представените източници навеждат на въвеждане на по-тежки наказания за антивоенни изявления, но тази промяна има общ характер, касае всички руски граждани и не сочи на конкретна промяна в личното положение на жалбоподателя. По делото не са представени доказателства, че след приемането на този закон, Т. е бил идентифициран от руските власти, преследван, заплашван или че е осъществявал публична дейност, която би могла да го постави в реален риск от наказателно преследване. Следователно позоваването на промяната в законодателството представлява общо позоваване на политическата обстановка и предположение, извеждано от общоизвестната ситуация в страната, но не и ново индивидуално обстоятелство от значение за нуждата от закрила, конкретно за жалбоподателя, съответно не представлява ново обстоятелство от съществено значение за неговото лично положение по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. В заключение, както правилно е приел ответника в оспореното решение, последващата молба не отговаря на изискванията на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, тъй като Т. не се е позовал на никакви нови обстоятелства по смисъла на разпоредбата и законосъобразно не е допусната до производство за международна закрила. Изложените в жалбата доводи не опровергават изводите на административния орган и не обосновават наличие на фактическа или правна промяна, която да налага повторно разглеждане на молбата. Поради това съдът приема, че решението е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. В., гражданин на Русия, с ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 33-ОК от 11.11.2024г. на интервюиращ орган Г. Г. към Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ подадената от жалбоподателя последваща молба с рег.№ УП 21155 от 28.10.2024г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.3 от ЗУБ и е окончателно.

Съдия: